

OTMAN BAKKAL

star in

Striip

Hij voelt zich een bevoorrecht mens, PSV-voetballer Otman Bakkal. De Marokkaanse Nederlander verloochent zijn afkomst niet en komt graag thuis bij zijn ouders in Striip. Zijn familie én Eindhoven zijn de pijlers onder zijn bestaan: „De sfeer raakt mij.”

TEKST: MAYKE WIJNEN

FOTO'S: VINCENT VAN DEN HOOGEN

Geruisloos drijft zijn auto door de straten van Striip. De zwarte BMW bromt zachtjes langs de rijtjeshuizen van Philipsdorp. Zoals elke dag als Otman Bakkal vanaf het trainingsveld even bij zijn ouders Achmed en Fatima binnenwipt. Zijn ouderlijk huis ligt op de route naar zijn appartement in het centrum van de stad. Vierhonderd meter van het Philips Stadion groeide de PSV'er op. Daar is ook nu nog zijn thuis. „Vanavond ga ik bij mijn ouders eten. Om half zeven staat het klaar.” Bakkal trekt zijn wenkbrauwen even op. „Mijn moeder kan echt heel goed koken. Vooral haar vistajine is heerlijk.” „Kijk, daar loopt ze.” Als de vrouw met zwarte hoofddoek de auto ziet, glimlacht ze. „Soms komt ze met mijn vader naar het stadion. Maar meestal kijkt ze de wedstrijden van PSV op tv.”

Het raampje glijdt naar beneden. „Ze vindt het veel te spannend in het stadion.” Moeder Bakkal lacht instemmend. „Ik kan het niet zo goed aanzien als hij een schop krijgt of als ze hem duwen.” Terwijl ze praat, maait ze met haar armen om zich heen. Bakkal lacht. „Mijn moeder maakt tijdens de wedstrijd nogal wilde bewegingen. Dan gaat ze mensen om zich heen vastpakken en zo”, grinnikt Bakkal. „Ik zie je vanavond. Half zeven eten we, hè?”

Tradities

Bakkal (25) bestuurt zijn auto zoals hij voetbalt. Rustig en beheerst manoeuvreert hij de Striipsestraat door. Op de achterbank zit zijn maatje Boy Geenen. „Daar kwam ik als kind vaak”, wijst Bakkal bij het passeren naar dienspeciaalzaak Op Den Buijs. „Kocht ik altijd voor een gulden snoep. Toen kostte dat nog vijf cent per stuk. Had je toch aardig wat perzikjes voor.”

In de smalle Schouwbroekseweg werpt hij

even een blik in zijn achteruitkijkspiegel. „Hé, mijn buurvrouw rijdt achter me.” Het groene bestelbusje kleefte kort achterop zijn bumper. Een witte auto komt de BMW tegemoet. De drukte in de straten krijgt geen grip op het gevoel van de PSV'er. „Dat is toch dat Marokkaanse hè”, verwijst Bakkal naar de afkomst van zijn ouders. „Ik ben hier opgegroeid dus het is logisch dat ik me Nederlander voel. Maar de Marokkaanse tradities zitten er bij ons thuis ook heel erg diep in. Laatst was ik op een traditionele Marokkaanse bruiloft. Dat vind ik super mooi. De sfeer raakt mij. Thuis hebben we Marokkaanse televisie en binnen onze familie spreken we een mix van Arabisch en Nederlands.” Gestommel op de achterbank. Geenen herkent het en lacht: „Daar is geen touw aan vast te knopen. Ik versta er altijd maar de helft van.” Bakkal: „Ik kan ook niet zeggen dat ik me meer Marokkaans dan Nederlands voel of andersom. Ik ben gewoon Otman met beide kanten.” Elk jaar keert hij met zijn ouders en twee jaar oudere zus (beiden zijn jarig op 27 februari) terug naar Marokko, naar het noorden in Tetouan waar zijn moeder opgroeide. „Dat voelt óók als thuis komen. Marokko is een prachtig land dat volop in ontwikkeling is. Het is daar zoveel minder stressvol. Dat past bij mij. Ik houd van een relaxte sfeer, ben totaal

geen chaos.”

De opstopping in de straat is het levende bewijs. Als de tegemoetkomende witte auto het verkeer klem dreigt te zetten, werpt de bestuurster een verongelijkt blik op de BMW. „In de file zie ik wel eens mensen vloeken en dan denk ik, tja... Ik kan me echt niet druk maken om de simpele dingen waar je toch niets aan kunt doen.” Geen basisplaats? Een grijs verschijnt op het gezicht van Bakkal. „Dat is wat anders. Daar kan ik me héél druk om maken.”

Confrontatie

Op elfjarige leeftijd werd de voetballer bij de Strijpse club DBS gescout door PSV. Dit jaar leidde zijn spel bij de Eindhovense club tot een

uitnodiging van het Nederlands elftal. „Ik was zó blij”, glundert de voetballer nog steeds. „Ik kon het niet geloven.” Er ging meteen een telefoontje naar zijn zus Najat. „Dat is mooi om op te schrijven hè, haha. Mijn zus is heel belangrijk voor mij. Ik spreek haar bijna elke dag. Ik zei tegen haar: 'Je gelooft het nooit! Ik zit gewoon bij het Nederlands elftal'. Ze was misschien nog wel blijer dan ikzelf.”

De kleine Otman verhuisde op éénjarige leeftijd met zijn ouders en zus van de Achter Barrier naar Strijp. Hij kent de verhalen van zijn opa's die als gastarbeiders naar Nederland kwamen. „Het woord 'gastarbeider' heeft nu al gauw een negatieve klank. Vroeger was dat heel anders. Ik heb er laatst nog een documen-

PASPOORT

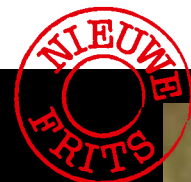
Naam: Otman Bakkal

Geboren: Eindhoven, 27-2-1985

Familie: vader Achmed en moeder Fatima, zus Najat

Opleiding: VWO, St. Joriscollege

CV: jeugd van PSV, verhuurd aan FC Den Bosch, daarna twee jaar aan FC Eindhoven, één jaar aan FC Twente en sinds 2008 weer terug bij PSV.

Otman Bakkal als speler van PSV C1 (staand, vijfde speler van links). Ook Ibrahim Afellay (gehurkt, tweede speler van links) speelde in het elftal.

Terug op basisschool De Bergen bij meester Geert in de klas.

Wachten op een handtekening van oud-leerling Bakkal.

Vanaf zijn stoeltje in groep vier keek kleine Otman uit op het stadion.

taire op tv over gezien. Ik vond het echt heel interessant om te zien hoe mijn opa's dat in die tijd beleefden. Vanuit Nederland werd heel respectvol met hen omgegaan omdat het mensen waren die hard werkten. Ik vind het mooi dat mijn opa's, van wie er eentje is overleden, die tijd nog hebben meegemaakt.”

Het negativisme waarmee nu over het algemeen over Marokkanen gesproken wordt, raakt hem. „Zoveel mensen zijn zo kortzichtig. Dat vind ik irritant. Ik schroomde de confrontatie dan ook niet. Ik ga graag de dialoog aan met mensen. Niet omdat ik per se mijn gelijk moet halen, maar ik vind het mooi om met mensen te discussiëren. Hun gedrag en denkwijze intrigeren me.”

Zijn horizon is breder dan voetbal alleen. „Het gaat altijd al over voetbal. Nu ik ouder word, merk ik dat ik me juist veel meer interesseer

voor andere dingen. Ik laat steeds vaker de sportpagina's van de krant liggen. Ik vind het bijvoorbeeld erg interessant welke kant het in de politiek opgaat. Ik ga zeker stemmen, maar

„Ik ga graag de dialoog aan met mensen. Hun gedrag en denkwijze intrigeren me.”

weet nog niet op welke partij. In elk geval niet op het CDA. Het kabinet is in acht jaar tijd drie keer gevallen. Het heeft in die tijd geen enkele keer een kant gekozen.”

„Op televisie kijk ik vaak naar Pauw en Witteman. Ik vind het ook geweldig om documentaires te kijken en eigenlijk zou ik ook wat meer willen reizen. Tokio, Las Vegas, Melbourne, maar ook de binnenlanden van Australië wil ik zien. Dat is het enige nadeel van voetballer zijn. Je kunt nooit een keer weg om wat van de wereld te zien. En over tien jaar loopt er misschien wel een klein Bakkalletje rond waar je rekening mee moet houden.”

Verliefd

Het einde van de straat nadert. Een kleurrijk gebouw springt in het oog. 'Salto basisschool De Bergen' prijkt op de gevel. Alsof hij er nog elke dag komt, vindt de PSV'er de ingang van zijn oude school. Het is half vier, de bel voor de leerlingen is zojuist gegaan. Voorzichtig glimlacht Bakkal naar de kinderen die stuk voor

stuk iets van hem willen. Eentje krijgt een aai over zijn bol als blijkt dat de voetballer zijn vader kent. „Doe hem maar de groeten”, zegt hij tegen het Marokkaanse jongetje dat vervuld van trots naar zijn vriendje rent. „Jeetje, wat is alles ineens klein”, bemerkt Bakkal bij binnenkomst. „Als klein manneke leek het allemaal zo groot.” Hij lacht. „Moet je nagaan hè”, zegt de PSVer als hij door zijn knieën gaat en net doet alsof hij als kind zijn jasje ophangt. „Ik hing mijn jasje hier altijd op, helemaal links onder de naam Otman.”

„Meester Harm was mijn lievelingsmeester, maar ik was altijd verliefd op juffrouw Birgit. Bij meester Harm mochten we altijd gewoon kauwgom eten in de klas en voor de les mochten we cassettebandjes met muziek afspelen.” Harm blijkt niet op school te zijn. „En meester Geert?”, vraagt de voetballer aan de juffrouw die onder de indruk is van zijn bezoek. „Hij komt er zo aan. Het gonst boven al dat je er bent”, zegt ze.

In afwachting van meester Geert verzamelt een groepje kinderen zich om Bakkal. Een meisje

trekt haar blauwe PSV-shirt strak voor een handtekening. „Mag dat van mama?”, vraagt Bakkal nog voordat hij een krabbel zet. Ze knikt uitbundig voordat ze met een volmondig ‘ja’ antwoordt. „Vreemd om het allemaal weer terug te zien. Maar wel echt heel leuk. Ik ben hier nooit meer geweest.”

Na het behalen van zijn VWO-diploma koos hij voor het voetbal. „Ik denk steeds vaker dat het toch zonde is dat ik geen vervolg heb gegeven aan het VWO. Ik zou wel een universitaire studie willen oppakken. Psychologie, journalistiek, geschiedenis... Het lijkt me allemaal wel leuk, maar ‘wel leuk’ is niet genoeg. Ik moet het echt interessant vinden. Anders haak ik zo weer af. Nee, het is niet zo dat ik een opleiding wil volgen om me nu al te richten op mijn toekomst na het voetbal. Dat zie ik dan wel weer. Ik vind het belangrijker om me als persoon te blijven ontwikkelen.”

Verbondenheid

Bakkal lijkt dan ook niet zo te passen in het voetbalwereldje. „Als je daar doorheen kunt

prikken, maakt dat toch niet uit? Ik kan met iedereen goed overweg binnen onze selectie, maar ik ben geen groepsmens. Ik ben ook nooit onderdeel van een vriendengroep geweest, maar heb meer ‘losse’ vrienden. Ik ga bij PSV veel om met Nordin (Amrabat) en Ibi (Afellay). Omdat we dezelfde Marokkaanse achtergrond hebben, voel je al snel verbondenheid.”

Boy is een van zijn beste maatjes. Bakkal leerde hem zo’n dertien jaar geleden kennen. Ze kwamen elkaar voor het eerst tegen op het St. Joriscollege in Eindhoven. „Met Boy kan ik uren lullen. Met hem heb ik een klik die ik maar met heel weinig mensen heb.”

Dan komt meester Geert de trap af van basisschool De Bergen. „Jeetje, dat is lang geleden, zeg. Hoe gaat het met u?”, vraagt Bakkal aan zijn oud-leraar als ze samen naar het klaslokaal van groep vier lopen.

„Hier zat ik, links voorin.” Een blik door het raam vertelt waarom. Het topje van het Philips Stadion reikt boven de huizen uit. „Als jonge-

Voetballen in Strijp met maatje Boy Geenen.

tje keek ik al naar buiten met de droom daar te spelen. Voetbal was echt alles voor mij." Zijn oud-leraar Geert van den Eertwegh beaamt dat. „De bal leek wel een magneet. Otman was altijd bezig met voetballen.”

Bakkal: „Met mijn vriendjes ging ik vroeger via De Verlenging het stadion binnen om daar door de gangen rond te lopen. Op de een of andere manier belandden we dan wel ergens waar we niet mochten komen. Dat ik daar nu zelf speel... Eigenlijk is dat heel onwerkelijk. Ik voel me bevoorrecht, maar ben zó bezig met het voetbal dat ik het niet altijd beseft.”

„Mocht het ooit tot een avontuur in een andere stad komen; ik keer altijd terug naar Eindhoven.”

Bakkal neemt de tijd zijn oude klaslokaal weer in zich op te nemen. In de deuropening zet de PSV'er zijn dertigste krabbel van de dag. Op weg naar buiten snelt een blonde jongen voorbij de Eindhovenaar. „Je mag wel een keer scoren, hè”, roept hij venijnig naar de voetballer zonder hem een blik waardig te gunnen. Bakkal beantwoordt het met een 'jaja' en grinnikt als het kind de deur uit rent. „Kijk, daar houd ik van.”

Vaste basis

De PSV'er kijkt eens goed rond op het schoolplein waar hij uren met zijn vriendjes voetbalde. Veel veranderd is er niet in al die jaren. „Alleen die doeltjes hadden wij niet. Wij maakten de goaltjes van drie stenen. Om kwart voor negen begon de les. Ik sprak altijd al een half uur eerder af met mijn vriendjes om alvast te voetballen. In de pauzes gingen we verder en na school was ik altijd op het grasveldje hier achter.” Het trapveldje aan de Esdoornlaan bestaat niet meer. Een paar jaar geleden kwam er een Cruyff Court voor in de plaats. Tegenover het veldje schuift een vrouw de witte gordijntjes opzij. Ze zwaait als de voetballer naar boven kijkt. Tante Bakkal, zo blijkt. Bijna de hele familie woont in Strijp. „Eindhoven betekent voor mij een vaste basis. Het is hier 'ons kent ons'. Mocht het ooit tot een avontuur in een andere stad komen, voel ik dat ik altijd weer in Eindhoven terug zal keren.”

